

Opis podstatných částí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. ledna 2013 pod č.j. 7Ca 57/2009 – 99 – 101

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. E. P. a soudců Mgr. A. K. a Mgr. M. B. v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, bytem ..., proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR Správy hlavního města Prahy ze dne 11. prosince 2008, č.j. PSP-21533/ČJ-2008-01-Č448

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Správy hlavního města Prahy ze dne 11.12.2008, č.j. PSP-21533/ČJ-2008-01-Č448, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 2.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný změnil rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Praha II Policie ČR č.j. ORII-17978-21/ČJ-2008-57, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o informace ze dne 31.8.2005.

Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí bylo vydáno podle „starého“ správního řádu, ačkoliv řízení již mělo být vedeno podle nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád). Dále žalobce namítal, že správní orgán měl po zrušení svého předchozího rozhodnutí městským soudem vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti a nepokračovat v řízení. Dále pak žalobce namítal, že dne 26.11.2008 se chtěl seznámit se spisovým materiálem, jeho žádosti však nebylo umožněno, jelikož spisový materiál již byl odeslán k rozhodnutí o odvolání, čímž bylo porušeno jeho právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno vyloučenými osobami a mělo být zrušeno, nikoliv změněno. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žádal i o informaci o obsahu druhého stížnostního spisu, této žádosti však bylo vyhověno „pouze v rozsahu, v jakém byl spis zrekonstruován“, neboť spis byl v roce 2007 nezákonně skartován, a to přestože dosud nebyla vyřízena žádost žalobce o informace. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno po zákonné lhůtě 15 dnů, nastat tedy fikce negativního rozhodnutí. Spis byl odvolacímu orgánu postoupen dne 28.11.2008 a napadené rozhodnutí je datováno 11.12.2008, toto rozhodnutí však bylo vypraveno k doručení a tedy vydáno až dne 15.12.2008, přičemž na písemnosti ani obálce tato skutečnost vyznačena není. Žalobce dále namítl, že nebyl dán důvod omezovat právo na informace o obsahu spisového materiálu, neboť žalobce podal v roce 2008 žádost o

nahlédnutí do spisu a údaje ze stížnostních spisů obdržel v neomezeném rozsahu, není proto dán důvod pro omezení v daném případě. Omezit právo na informace lze pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti; žalovaný nezdůraznil, proč je toto omezení nezbytné, když žalobce může tyto informace získat zároveň cestou nahlížení do spisu.

Žalovaný uvedl, že se k podané žalobě vyjadřovat nebude.

Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti:

Žalobce dne 31.8.2005 požádal Policii ČR, Obvodní ředitelství Praha II, podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informací o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností bývalého ředitelství Policie ČR, Praha 5 č.j. OR5-91/SKS-St- 2000, týkajícího se vyřizování stížnosti žalobce na protiprávní chování policisty Josefa Hermana vůči žalobci dne 10.7.2000 a informací o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností bývalého obvodního ředitelství Policie ČR, Praha 5 č.j. OR-5/SKS-St-2000, týkajícího se vyřizování stížnosti žalobce na protiprávní chování policisty M. S. vůči žalobci dne 20.6.2001. Žalobce v žádosti přímo požádal o to, aby byl seznámen s celým obsahem obou spisů a aby mu bylo umožněno pořídit si jejich kopii.

Na žádost žalobce bylo reagováno rozhodnutím Obvodního ředitelství policie ČR Praha II ze dne 12.9.2005, č.j. ORII-1003/K-2005, jímž nebyl z části vyhověno žádosti žalobce o poskytnutí informací podle ust. Zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a to s ohledem na ust. § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 30.9.2005 tak, že odvolání bylo zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Rozhodnutím č.j. 7 Ca 268/2005-43 ze dne 30.4.2008 Městský soud v Praze rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zároveň odmítl žalobu proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí, k jehož vydání v řízení dle žalobce došlo. Soud dospěl k závěru, že fiktivní rozhodnutí vydáno ve věci nebylo, žalobou napadené rozhodnutí bylo nicméně nepřezkoumatelné. Žalobce proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost.

Dne 25.6.2008 vydal odvolací správní orgán nové rozhodnutí, kterým rozhodnutí prvního stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Dne 8.8.2008 vydal správní orgán prvního stupně nové rozhodnutí, kterým žádosti zčásti nevyhověl. Dne 26.9.2008 vydal odvolací správní orgán rozhodnutí, kterým rozhodnutí prvního stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Dne 17.10.2008 vydal správní orgán prvního stupně nové rozhodnutí, kterým žádosti opět částečně nevyhověl.

Dne 28.11.2008 vydal odvolací správní orgán rozhodnutí, kterým k námitce podjatosti žalobce rozhodl tak, že z řízení ve věci žádosti žalobce jsou vyloučeny všechny úřední osoby povinného subjektu Obvodního ředitelství Praha II, Policie ČR a námitkám žalobce se v plném rozsahu vyhovuje.

Dne 11.12.2008 vydal odvolací správní orgán žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dospěl k závěru, že neexistuje zákonný důvod k omezení práva na informace v rozsahu, v jakém jej aplikoval správní orgán prvního stupně. Samotné jméno a příjmení není osobním údajem.

Jak soud dále zjistil z vlastní evidence, po podání žaloby Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23.7.2009 č.j. 2 As 85/2008-76 zamítl kasační stížnost proti rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30.4.2008.

O podané žalobě soud uvážil takto:

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona (ve znění účinném do 22.3.2006) jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Podle ust. § 4 zákona povinné subjekty poskytují informace žadateli na základě žádosti nebo zveřejněním.

Podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen z části, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b). Je-li povinným subjektem obec, vydá rozhodnutí obecní úřad. Podle odst. 4 citovaného ustanovení jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti. Podle ust. § 16 odst. 3 citovaného zákona odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; za den doručení tohoto rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání.

Platí, že o žádostech o informace, které povinný subjekt obdržel přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 61/2006 Sb., rozhoduje správní orgán prvního stupně i odvolací správní orgán podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. 106/1999 Sb. ve znění účinném do 22.3.2006 (viz např. rozsudek NSS ze dne 20.7.2010, č.j. 8 As 35/2009-103). Ze shora citovaného ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 28.4.2009, č.j. 4 As 55/2007-84, povinný subjekt poskytne včas požadované informace, popř. vydá rozhodnutí, kterým žádosti nevyhoví, pokud příslušné písemnosti určené žadateli předal ve stanovené patnáctidenní lhůtě alespoň k doručení. Z tohoto právního názoru vychází zdejší soud i při posouzení nyní projednávané věci.

Jak soud zjistil ze správního spisu, spis byl odvolacímu správnímu orgánu předložen dne 28.11.2008. Od tohoto dne tedy počala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 16 odst. 3 zákona. Posledním dnem této lhůty byl den 13.12.2008. Žalobou napadené rozhodnutí je datováno dnem 11.12.2008, jak však soud zjistil z fotokopie obálky přiložené žalobcem k podané žalobě (která není založena ve správním spisu), rozhodnutí bylo předáno k doručení dne 15.12.2008.

Jak je zřejmé ze shora uvedeného, rozhodnutí nebylo vypraveno ve lhůtě dle § 16 odst. 3 zákona. Vzhledem k tomu nastala zákonná fikce, dle které se má za to, že odvolací orgán vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobní námitka je tedy důvodná, neboť žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci rozhodnuté; žalovaný ve věci rozhodl fiktivním negativním rozhodnutím na základě § 16 odst.

3 zákona, žalobou napadené rozhodnutí tak již bylo druhým rozhodnutím o tomtéž. Již sama tato skutečnost je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ke zbylým žalobním námitkám soud ve stručnosti uvádí následující: je třeba dát žalobci za pravdu v tom, že žalobou napadené rozhodnutí mělo být vydáno podle „nového“ správního řádu, tedy zákona č. 500/2004 Sb. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Ans 1/2007-100 ze dne 18.10.2007, bylo-li správní rozhodnutí, které nabylo právní moci za účinnosti „starého“ správního řádu správním soudem zrušeno již za účinnosti „nového“ správního řádu, postupuje se v dalším řízení podle nového správního řádu. Zároveň ovšem platí, že použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž (jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. 8 Afs 51/2007-87 ze dne 28.7.2009). Důvodná není námitka, dle které měl správní orgán vyčkat kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v dané věci: pravomocným rozhodnutím krajského soudu se věc vrátila k dalšímu řízení správnímu orgánu a bylo jeho povinností pokračovat v řízení. Žalobce dále namítal, že ve věci podal námitku podjatosti. Jak soud zjistil, žalobce spolu s odvoláním proti rozhodnutí prvního stupně podal námitku podjatosti, o které odvolací orgán rozhodl 28.11.2008 tak, že všechny úřední osoby orgánu prvního stupně vyloučil a v plném rozsahu námitkám vyhověl. Následně pak odvolací orgán vydal ve věci žalobou napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil. K tomu soud podotýká, že pokud odvolací orgán konstatoval, že rozhodnutí bylo vydáno vyloučenými (podjatými) osobami, pak rozhodnutí nemůže obstát. I tato žalobní námitka je tedy důvodná. K námitce žalobce, že nebyl dán důvod pro omezení práva na informace, neboť v roce 2008 již nahlédl do spisu a informace získal v neomezené podobě, soud dodává, že se nabízí otázka, jaký je smysl soudního sporu za situace, kdy žalobce již požadované informace od povinného subjektu získal.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému soud vyhověl žalobnímu návrhu a žalobou napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.), a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Pro další řízení však platí, že věc již byla rozhodnuta zmíněným fiktivním negativním rozhodnutím, které předmětnou žalobou nebylo napadeno a vzhledem k dispoziční zásadě soudního řízení nebylo v pravomoci soudu jej zrušit.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč, tedy částku odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. ledna 2013